

Han henne re'n i famnen höll;
 när hjertat tycktes brisfa,
 han gaf ett rop i det han föll,
 det ropet war det sista.

Om bruden, som en trolös tog
 jag stort ej kan berätta;
 hon sedan ensam hemåt drog,
 wist icke nöjd med detta.

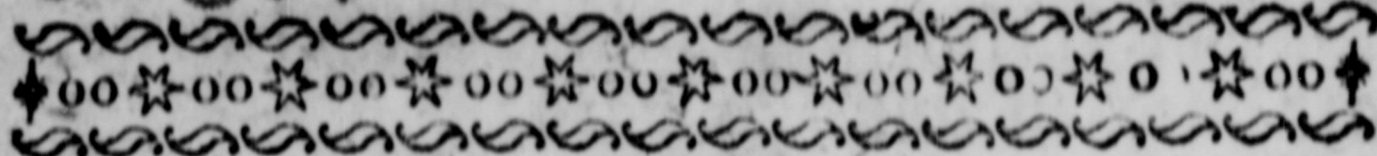
Ett rum likwäl i Emmas graf,
 nu Wilhelms lif fick taga,
 se'n han så dyr försoning gaf,
 låt man sig det behaga.

Så fick dock Emma sitt igen
 i jordens dymstra gömma;
 Trolöse! Himlens wrede kunn,
 och huru han kan dömma.

O! som af oskuld gören let,
 af löften, och af eder,
 wist Wilhelms wälnad om Ert swel,
 kan mycket säga Eder.

SEDERHÖW,
 Elméns och Granbergs Tryckeri, 1826.
 Huset af Stortorget och Kåfbrinken.

Wilhelm och Emma.

Den sköna Emma trolös låg;
 odräglig war des smärta,
 då hon sig öfvergifwen såg
 af den hon skänkt sitt hjerta.

Hon sade: "Han mig swurit har
 att ewigt trogen wara,
 i morgon dock till kyrkan far,
 att sig med Eloë para."

"Fast mången ann' begärat mig,
 så walde jag dock denne;
 mitt hjerta, som förklarar sig,
 kan aldrig älska tvenne."

"Ät Wilhelm! du den ende war,
 som lärt mitt hjerta dömma;
 fast trolös, har du det dock qwar,
 jag kan dig aldrig glömma."

"Hwad är mitt brott? såg på hwad lag,
 du mig till döden dömmar?
 Jo! Eloë är mer rik än jag;
 mån' annat allt du glömmar."

"De ögon du så sköna fann,
 du dömt att ständigt gråta;
 de kinder, för hwars glans du brann,
 att bli af tårar wåta."

"Min brudsång lär bli mörk och fall;
 din grymhet och min smärta,
 dock ingen annan hämma skall,
 än just ditt eget hjerta."

"Till kyrkan skall min Wilhelm gå,
att med en ann' sig para;
men, mina vänner! lagen så,
att jag och der får vara."

"När han ses komma med sin Brud
i ståt och pråkt, må båda
uti sin hwhita swepningsstrud
den swefna Emma skåda."

"Allt svartnar och förmörkar sig,
min Mor! jag tror mig höra
från grafven ropas: Kom till mig:
Ja! Emma lär så gbra."

"Jag ser, hwad kanske ingen ser,
sig englar fring mig swinga;
jag hör, och kanske ingen mer,
att alla flockor ringa."

Hon staplar nu: "Farväl! Farväl!"
sig matt åt wäggen wänder,
och snart sin ädla ömma själ
hon till sitt ursprung sänder.

Hon föll som blomman i sin wår,
den stormens ilar fällde;
des vänner under suck och tår,
om hennes lik beställde.

Den näste dagen Wilhelm kom
till kyrkan brud att byta,
se'n han de eder swurit om,
som han har wågat brnta.

Han kom så glad i pråkt och ståt,
sin rika brud han ledde;
en hämnade-Gud dock ett försåt
dem, wål förtjent beredde.

Näst Choret wid en öppen graf,
man fick en lista skåda.
Des lock i hast blef lyftadt af;
men Gud! hwad syn för båda.

Här Emma blef och andlös lög,
men wacker änn' som dagen;
ei döden kunnat, som man såg,
här plåna ut behagen.

Här låg hon kall, en blomsterkrans
des wackra hufwud pryddde;
Förgåt mig ei bland dessa fanns,
med fler, som nog betydde.

Stum och orörlig Wilhelm stod,
des samwet grymt sig wäckte;
snart steladt wardt hans warma blod,
han sina ögon täckte.

I hast blef folket samlat här,
och alla gråto mycket;
de repte: "Emma ligger der,
det Himla-Måsterstycket!"

"Hon som så skön och dällig war,
dock föll i falskhets snara.
Se Wilhelm! hwad du wållat har!
för det skall du wist swara."

Sorg, ånger, uppväckt kärleksblind
i Wilhelms bröst regera;
förbannad af sin fosterbygd
och af sig sielf änn' mera.

Förtwiflad han till kistan lopp,
att sig på liket kasta,
med darrning i sin hela kropp,
till Emma sågs han hasta.